

[Glistrup.]

fra disse almindelige partitaktiske måder, man nu kan lægge tingene op på, og det er ærlig talt skammeligt for noget, der skulle have været en af dette århundredes store principdebatter.

Hvad er det, man gør fra de andre sider, når man ikke kan følge os i diskussionen om det, der virkelig vil være lykkegivende for landet? Man kommer og siger, at man har ikke det nødvendige følgemateriale rent teknisk, og hr. Hagen Hagensen strammer det endda derhen, at han siger: vi kan ikke regne med en mere eller mindre tilfældig valgagitation. Alle ordførere her, alle medlemmer af dette ting, alle, der bare har gnist af politisk interesse i dette land, ved, at det ikke er mere eller mindre tilfældigt valgagitationsmateriale, der ligger i fremskridtspartiets notat af 5. november 1973, der er spredt ud over landet i mere end 100.000 eksemplarer. Det er virkelig den saglige økonomiske analyse, som turde forudsættes vel bekendt for enhver politisk interesseret her i landet.

Men hvad gør så de, der ikke fornægter kendskabet til dette alment kendte dokument? Ja, hr. Christophersen siger, at man har i masser af tilfælde vist, at det ikke kan holde. Der mangler 1 mia kr. her, siger hr. Bernhard Baunsgaard, og 1 mia kr. dér. Det passer ikke. Der er ikke til dato påvist en eneste fejl i det notat af 5. november 1973. Hver gang man har fået disse udbasuneringer af, at nu er der en fejl det ene sted eller det andet sted, har de pågældende angribere ynkeligt måttet trække sig tilbage, når de har fået dokumentationen for, hvordan sammenhængen er. Derfor kan det ikke nytte noget at blive ved med at gentage, at det er fyldt med fejl.

Vi modtager gerne belæring, som der står i notatet, og som hr. Heinesen helt korrekt citerede, men til dato er der i hvert fald ingen, der med held har kunnet røkke en femøres skøn inden for det notat. Det er rigtigt hele vejen igennem.

Men kan man så ikke komme igennem med at angribe notatet, ja, så gentager man urigtigheder, sådan som hr. Bernhard Baunsgaard gjorde vedrørende spørgsmålet om Ritzaus Bureau-udsendelsen. Det er så inderlig ligegyldigt og skulle meget gerne være særdeles fjernt fra denne principdebat

om hele grundlaget for den økonomiske tilværelse familiemæssigt og samfundsmæssigt i Danmark. Selvfølgelig vil jeg ikke trække en sådan principdebat ned i det søle, men jeg kan påvise, og det skal jeg gerne gøre, over for hr. Bernhard Baunsgaard når som helst, at hr. Bernhard Baunsgaards udtalelser er direkte forkerte, og det er særdeles trist, at man udtaler sig på den måde, som hr. Bernhard Baunsgaard gjorde.

Hr. Heinesen siger med hensyn til spørgsmålet om, hvordan nationalindkomst og afgiftsprovener vil udvikle sig, at det er noget, vi kan se hos fremskridtspartiet både i notatet af 5. november og i bemærkningerne til det lovforslag, som vi drøfter her. Det er også rigtigt. Men det, der anføres både i notatet af 5. november og i lovmotiverne, er vor angivelse af, hvad vi anser for at være den sandsynlige udvikling, hvis man gennemfører den revolution i dansk økonomi, som det vil være at gå over til at afvikle indkomstskatten i det tempo, som vi taler om her. Så anser vi det for det sandsynligste alternativ, at tingene vil udvikle sig på den måde, som beskrevet står i notatet af 5. november 1973, og som er lagt til grund ved lovmotivernes udformning. Når man nogenlunde klart skal fremstille sine ting, må man selvfølgelig gøre det ud fra den forudsætning, som man anser for sandsynlig. Men den fejl, som hr. Heinesen gør sig skyldig i, er, at han så tror, at det, der er den faktiske sandsynlige udvikling efter fremskridtspartiets vurdering, også er en nødvendig begrebsmæssig forudsætning for, at fremskridtspartiets forslag kan gennemføres. Det er det ikke. Vi er selvfølgelig rede til at drøfte lovforslaget ud fra andre forudsætninger end dem, som fremskridtspartiet har anset for mest sandsynlige, men vi vil mindst af alt risikere, at de principielle spørgsmål, som er rejst i disse forslag gøres uoverskuelige og indviklede, fordi man hele tiden behandler os, som man behandlede billedhuggeren i Vilh. Bergsøes roman. Efter at han har skabt det mest underskønne værk, kommer der hele tiden nogen og siger: ja men skal der ikke ændres lidt ved lille-tåen og hugges lidt af dér, og skal der ikke files lidt på højre øjenbryn? Og efter at der havde været 500 mennesker oppe at bese det, var det skønne billedhuggerværk blevet til nul og niks, en skærvebunke. På samme